

νο αποτελεί παράφραση της «Μικρᾶς Συνόψεως», συμπιληματικά έργου του τέλους του 13ου αι.¹⁵, καθώς σε αρκετά σημεία απαντώνται προσθήκες του συγγραφέα από άλλες πηγές, ακόμη και από αταύτιστες. Κωνσταντινούπολη.

S. Perentidis, *Théodose Zygomalas et sa Paraphrase de la Synopsis Minor*, Athènes 1994 (*Forschungen zur Byzantinischen Rechtsgeschichte, Athener Reihe*, 5), σ. 103-308.

«... ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ (ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ)

Γ.19 Ἐὰν τινὰς παλλακὴν ἔχῃ, ἤγουν γυναῖκα χωρὶς νομίμου γάμου, καὶ συνοικῇ καὶ συγκοιμᾶται μετ' αὐτῆς, ἥ καὶ μὲ τὴν ἀπελευθέραν του, καὶ σαρκικῶς νὰ συμμίσγεται, καὶ λάβῃ παρ' αὐτῆς τι ὡς προῖκα, ἔκτοτε ὡς γυνὴ του κρίνεται. Καὶ οἱ ἐξ αὐτῆς παῖδες γνήσιοι, ἂν καὶ ἐγεννήθησαν ἢ καὶ πρὸ τοῦ δοθῆναι τι αὐτῷ, ἢ μετὰ τὸ δοθῆναι εἰς προῖκα ὡς εἵπομεν, κἄντε πολλὰ κἄντε ὀλίγα.

[Fons non invenitur]

Γ.20 Ὅποῦ ἔχῃ παιδία μὲ μίαν γυναῖκα πὸν νόμος δὲν ἐμποδίζει καὶ νὰ τὴν στεφανωθῇ ὅταν θέλῃ, καὶ ἡ εἰς διαθήκην ἢ ἄλλοῦ τὰ ὀνομάσῃ παιδία του, φυσικὰ καὶ γνήσια του παιδία λογίζονται, καὶ ὡς νόμιμα εἶναι, ἂν καὶ δὲν τὰ ὀνομάσῃ φυσικὰ του παιδία ἢ γνήσια.

[Fons non invenitur] ...»

«... ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ

Τ.8 Ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς παλαιοῖς, δώδεκα οἱ ἔχοντες διὰ τὰ ἑκατὸν ἔδιδον πρὸς τὸ κοινόν, ὡς κουμέρκιον εἶπεῖν ἢ βοήθειαν διὰ τὴν κοινότητα, ὅπερ νῦν τὸ αὐθεντικόν ἐστίν ἡ παλαιὰ κοινότης. Οἱ δὲ μὴ ἔχοντες καὶ ἄλλοι πάντες λοιποὶ ἐξ ἐπαρέχον. Ὡστε φαίνεται ἐκ τούτου καὶ διὰ τοὺς τόκους, ἀπὸ τὰ εἰς βέβαιον καὶ σιγοῦρα διδόμενα μισόν, ἦτοι ἕξ, ἐλάμβανον. Ἀπὸ δὲ τὰ ἄλλα, τὰ κίνδυνον ἔχοντα, διπλοῦν, ἤγουν δώδεκα.

[Fons non invenitur, cf. SMin. T.6]

Τ.9 Καὶ διατί τῆς λίτρας ἑβδομήκοντα δύο οὔσης νομίσματα, ὁ τόκος ἑκατοστιαῖος λέγεται; Ὁ Ἀρμενόπουλος σαφηνίζει ὅτι δώδεκα οἱ ἔχοντες ἔδιδον εἰς τὸ κοινόν, καὶ ἐξ οἱ μὴ ἔχοντες.

[Fons non invenitur, cf. SMin. T.6] ...»

149γ

1585-1818. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Άνδρος.

15. Για την χρονολόγηση της Μικρᾶς Συνόψεως στα τέλη του 13ου αιώνα βλ. S. Perentidis, «L'empereur né le jour de Pâques: Michel IX Paléologue et la date de la Synopsis Minor», *Fontes Minores* 7 (1986), σ. 253-257· πρβλ. όμως και άλλη εκδοχή υποστηριχθείσα παλαιότερα από τον ίδιο στη μελέτη του «Recherches sur le texte de la Synopsis Minor», *Fontes Minores* 6 (1984), σ. 219-273.

Δ. Πολέμης, Μ. Φώσκολος, «Τὸ ἀρχεῖον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας Ἀνδρου», *ΕΕΒΣ* 47 (1987-1989), σ. 135-141, αρ. 1-6.

150

1585-1824. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Μήλος.

Ζ. Βάος, *Ναοὶ καὶ ναῦδρια τῆς Μήλου*, Ἀθήνα 1964, σ. 38-39, 86, 94, 102, 113, 115, 257-258, 457-459, 480-487, 490-493, 508-511, 513-516, 544.

151

1586-1691. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Ικαρία.

Α. Τσελίκας, «Αρχειακές μαρτυρίες για την Ικαρία του 16^{ου} και 17^{ου} αιώνα», *Ίκαριακὰ* 31/87 (1990), σ. 49, 52.

152

1587. Γενικό Πληρεξούσιο. Χάνδακας.

Εἰρήνη Βλαχάκη, «Πληρεξούσιο τοῦ ἡγουμένου τῆς κρητικῆς μονῆς Καβαλλαράς στὸ Γαβριήλ Σεβήρο (1587)», *Θησαυρίσματα* 15 (1978), σ. 142-143.

153

1587. Διαθήκη. Σίφνος.

Σ. Μουζάκης, «Τὰ μετόχια τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννη Θεολόγου τῆς Πάτμου στὸ νησὶ τῆς Σίφνου. Οἱ πακτώσεις τοῦ Θεολόγου στὴ Σίφνο», στα *Πρακτικὰ τοῦ Β' Διεθνοῦς Σιφναϊκοῦ Συμποσίου*, τ. Β', Ἀθήνα 2005, σ. 276.

154

1587-1679. Προικοσύμφωνα (ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα). Κάϊρο.

Κ. Παρασύρας, «Κρῆτες ἐν Καῖρῳ κατὰ τὸν ιστ' καὶ ιζ' αἰῶνα», *ΕΕΚΣ* 3 (1940), σ. 187-192, αρ. 1-6.

154α

1587-1796. Νοταριακές και διοικητικές πράξεις. Βενετία, Βουκουρέστι, Ιωάννινα, Παραμυθιά (Θεσπρωτία).